

Fáradtság vonaton

A sín mentén, mint beteg ökrök,
kormos hófoltok döglenek.
Dagadt varjak csapata röpköd:
a ködben sötét üregek.

Száll az aduász, mint az álom,
kilyukasztja a kalauz.
Vörös kőpor vattakabáton.
Kezek tömbje. Fáradt bajusz.

Rámnéz e mozgó kozmosz népe,
s odábbmegy, más helyet keres.
Minek vélnék? Aludni kéne.
Tarkómig sért egy fény-repezs.

Úgy kellene aludni, mintha
dolgozhatnék még magamért.
A fáradtság egy lavór tinta,
szivacs-testem lassan felitta.

Nem vagyok sem otthon, sem itthon,
magamtól visz el a vonat.
Lehúzom s korommal borítom
valamennyi ablakomat.

Utazás

Bécsnél lemerült a lékbe,
s most sodródik hanyatt,
hogy a tengert végre elérje
a jég oltalma alatt.

A fényt mint templomi ablak
megszűrte a jég-mozaik –
az áhitatos halaknak
zenélni akart valamit.

Suhogva kinőtt a szakálla,
s az üvegszerű jég-plafont
zengette sután kaparászva,
mint egy különös xilofont.

Győrnél elhagyta kisújját,
Zegebénynél megkerült,
kissé lemaradva úszkált,
elidegenült.

Vácnál a partnak ütődött,
kimászni mégsem akart,
várták haptákban az örök,
s teli volt szeméttel a part.

Budapestnél percre kinézett
– ott házagosabb a jég –
de egy sirály kecségének
vélte s lecsípte fülét.

„O pesti sirályok!” – sírta –
„legyetek hozzám kegyesek,
fülemet dobjátok a hídra,
ha kedvesem arra megy.

Legyen az szerelmi levélke,
meghitt, idilli, finom,
hogy a kedves a bánatom értse,
amíg én tovább utazom.”

Mohács fele tart jelenleg,
s ha vigyázva közlekedik,
egynéhány része esetleg
eljuthat a tengerekig.